

BINEVESTITORUL

„Ce frumoase sînt pe munții picioarele celui-ce aduce VESTI BUNE, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mîntuirea“. (Isaia 52, 7)

„Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți VESTE BUNA (Evanghelia) la orice făptură“ [Mar. 16, 15]. „Voi cari aduceți aminte despre Domnul, nu vă odihniți de loc!“ (Isaia 62,6).

„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede: întîi a Iudeului, apoi a Grecului“. (Rom. 1,16).

Anul 6.

No. 7—8.

Chișinău.

„Vor învia oare oasele acestea“ ?

(Pror. Iezechiel c. 37).

Intrebarea aceasta a fost pusă profetului Iezechiel cînd Dumnezeu l-a așezat în mijlocul unei văi pline de oase. Toată suprafața văiei era plină de oase care erau foarte uscate, dovadă că ele au stat acolo timp lung. Ce priveliște îngrozitoare. Tre-cînd pe lângă oasele acestea profetul găsea craniuri, mâini, picioare și altele. Priveliștea aceasta a avut asupra profetului o impresie uimitoare. Cîndva oasele acestea erau legate cu mușchii; mușchiile, carnea și pielea le acoperea și ele erau pline de viață. Dar acum, mâinile și picioarele fără mișcare, pieptul, în care se sbătea inima și plămîni respirau aerul curat, acum e fără viață. Din orbitele craniului stră-luceau cîndva ochii plin de viață,

dar acum în locul lor au rămas două găuri. Gura din care odata ieșau cîntări și vorbiri frumoase, la unii a rămas închisă, pareă ca mai vrea să spună ceva, să intrebe ceva. La unii gura era strînsă-și nici-o mișcare, nici-o viață. Pretutindeni domnea liniștea morții.

Intr'o clipă se aude o voce tare: „Fiul omului, vor putea oare oasele acestea să învieze?“ Aceasta era vocea din cer. Dar cum să învieze acestea oase uscate de tot? Profetul infricșat răspunde: „Doamne Dumnezeu, tu știi lucrul acestal“.

Și din nou se aude pronunța lui Dumnezeu către profet să proorocească. Dar cui? oare oaselor acestor uscate te tot? Da, anume lor să se adreseze predica. „Proorocește

despre oasele acestă, și spune-le: „Oase uscate, ascultați cuvântul Domnului“. Dar ce rost ar mai avea această predică? Totuș ascultând de glasul Domnului profetul face ceace i-a fost poruncit. Predica a fost clară și deslușită. Și pe când proorocea, s'a facut un vuet. Acuma însă zgomotul nu era din cer ci de pe pământ. Ce minune? Oasele încep să se miște apropiindu-se unele de altele. Profetul observă cum le-au venit vinele, a crescut carnea și le-a acoperit pielea pe deasupra. O, ce minune!

Dar dece nu se scoală? Ele nu au încă duhul vieții. Dar ce sens are minunea cea de odineora dacă oasele nu au viață. Urechea profetului prinde iarăși sunetele vocii Dumnezești: „Proorocește, și vorbește duhului. Vino din cele patru vânturi, suflă peste morții aceștia, ca să învieze!“ Proorocul a ascultat și Cuvântul lui Dumnezeu a avut efectul puternic: „, ei au înviat și au statut pe picioare,—era o oaste mare, foarte mare, la număr.“

„Oasele acestea sunt toată casa lui Izrael,“ zice Dumnezeu când îi explică profetului cele văzute. Aproape două mii de ani poporul Izrael se află în starea aceasta tristă. Imprăștiati pe toată suprafața pământului fie care evreu poartă în sine semnele morții. Ce a mai rămas din cultul religios a evreilor? Ce sens mai au așa zisele servicii divine executate în zilele noastre? Ce sens mai au tradițiile omenești alături de poruncile biblice călcate de cei mari și de cei mici. Într'adevăr au ajuns la starea aceasta de plâns și putem spune împreună cu profetul: „au rămas fără jertvă și fără Cuvântul lui Dumnezeu“ (Osia c. 3).

În sinagogiile așa numiților „Hasiți“ deasemenea și a evreilor modernizați există coruri și organe, însă lipsește „Schehina“. Adunările aces-

tea prezintă templu, însă templu fără Dumnezeu. Lipsește focul sfânt care ar aprinde inimile oamenilor și le-ar schimba felul de viață. Rugăciunea nu are nici-un efect asupra vieții lor; ei rămân morți în păcatele lor. În toate se vede semnele morții. „Oase uscate de tot“.

Din clipa când Dumnezéu a încetat de a mai vorbi poporului Izrael toată literatura eyreiască s'a transformat în niște cuvinte goale, și nimeni acuma nu poate zice: „Așa zice Domnul“. Lipsește Duhul lui Dumnezeu care înspiră pe toți scrietorii Bibliei, a căror cuvinte au rămas vie și lucrătoare. Deaceea toate scriirile de astăzi sunt niște cuvinte uscate. Aceste izvoare secate nu sunt în stare să învieze poporul evreu. Și în domeniul acesta domnește moartea. Cea mai frumoasă creațiune în domeniul acesta este numai o statuie înfrumusețată, însă lăuntru ei, plin de oase uscate“.

În timpul așa de lung, aproape 2000 ani, „Moriăciunea“ aceasta a pătruns adânc în poporul Izrael, căci oasele s'a uscat de tot. Pretutindeni-moarte și moarte.

Dar iată o rază luminoasă a speranței tale întunerecul împărăției morții. Profetul prevestește învierea lui Izrael. Cum vor învia oasele acestea? Dumnezeu zice: „, Eu voi pune un duh în voi, și veți învia.“

Diferite partide și organizații omenești nu vor trezi și nu vor pune poporul Izrael în picioare. „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu“,—zice Domnul (Prof. Zaharia c. 4). Lucrarea aceasta o va face singurul Dumnezeu prin Cuvântul Său. Singurul mijloc pentru trezirea lui Izrael este Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Numai în ea există izvorul vieții, numai prin ea poporul Izrael poate învia dacă va veni în atingere și va sorbi din acest izvor vecinic.

„Ascultați cuvântul lui Dumnezeu!“ Iubiți frași și surori Izraeliți. Cine dintre voi vrea să scape de starea „oaselor uscate“? Cine din voi iubește sincer poporul său și dorește trezirea și învierea lui? „Ascultați Cuvântul lui Dumnezeu“.

Cercetați biblia! In ea veți afla calea mântuirii și a restabilirii poporului nostru Izrael. Cercetați proorociile și personal vă veți convinge că Isus Hristos este Mesia pe care străbunii noștri l-au răspins necunos-

cându-L, că El este Mesia adevărat. Mesia-Hristos este Cuvântul întrupat, prin care și veacurile au fost create. El a murit pentru noi păcătoșii și care a înviat pentru, ca să ne învieze și pe noi.

Izraele! numai prin credință în Cuvântul lui Dumnezeu te vei scula în picioare, vei putea învia și vei putea trăi o viață fericită.

Izraele! Ascultă Cuvântul lui Dumnezeu.

L. Averbuch.

JERTFIREA LUI ISAAC.

„Ia pe fiul tău, pe care-l iubești, pe Isaac, și dute în țara Moria, și adu-l ca jertfă pe un munte pe care ți-l voi arăta.“ (Moise, 22: 2).

Ce fericit și bucuros se simțea Abraam că cu urechele sale proprii auzise numele său rostit de D-zeu. „Abraame“ și el răspunse „Iată-mă“. Lui Abraam nici prin minte nui trecuse că D-zeu îl va pune la o încercare a credinței sale, tocmai de a aduce jertfă pe fiul său, pe care atât de mult îl iubea.

Avraam fiind ascultător lui D-zeu, desdedimineață, s'a sculat, a pus șaua pe asin, a luat doi servi, a tăiat lemne pentru jertfă, a luat foc, cușitul și a pornit cale de trei zile până în țara Moria. Nu era destul pentru el că aducea jertfă pe Isaac, dar încă avea de mers o cale de trei zile și un munte de urcat, plin de greutate și o altă încercare a credinței.

In călătoria sa de trei zile, câte gânduri și cugete nu-i venea în mintea sa, dar totuși în inima lui se afla un simț, care purta denumirea „**credința**“. Această credință îl convingea pe Abraam că se va întoarce cu fiul său îndărăt. „Rămâneți aici“, că eu cu fiul, ne vom duce până acolo să ne închinăm și apoi **ne vom** întoarce la voi (Moise 22: 5). Din

aceste cuvinte vedem că **credința** lui Abraam îl convingea, că se va întoarce cu fiul său.

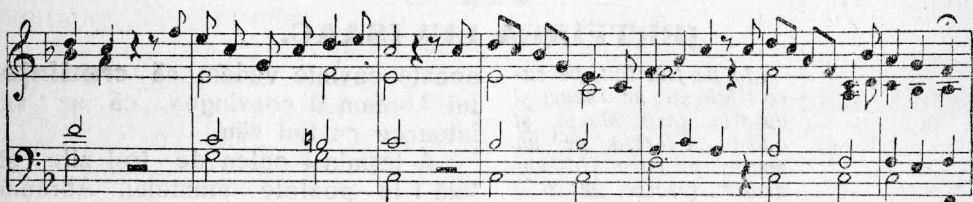
A terminat calea de trei zile și iată-i la poalele muntelui. Abraam a luat lemnele le-a pus pe spinarea lui Isaac, a luat în mână focul, cușitul și au început să urce muntele. Fiul său care nu îndrăznea să-l întrebare pe tatăl său cale de trei zile, urcând muntele nu mai avu răbdare și întreabă cu blândețe pe tatăl său: „Tată, iată focul și lemnele“ dar unde este mielul pentru jertfă? Sărmanul Abraam poate că la auzirea acestor cuvinte a fiului său, inima sa se umplu de lacrimi, dar **credința** având, răspunse: „D-zeu se va îngriji de miel“ (Moisi 22: 8).

Au mers mai departe vorbind, dar iată că locul pentru zidirea altarului de jertfă era deja în fața lor. Abraam zidi altarul puse lemnele și sosi acel moment de încercare, când Abraam trebuia să pună mână pe fiul său prea iubit, de al lega și al pune pe altar. Când Abraam trebuia cu mâna sa să verse sângele fiului său iubit, tocmai când era momentul cel mai greu din viața lui Abraam, când cușitul era ridicat ca să fie înfipt în Isaac, Abraam aude un glas din cer, „Abraame, Abraame“ și el a zis „Iată-mă“. Ingerul a zis „Să nu faci nimic

Melodia ucraineană
Cuv. din declamator No. 2.

1. Să nu plângi i — ni — ma mea	Dom-nul mângă — e — rea ta	Da — că L rogiua sa pu —
2. Cum vi — ne du — pă noa — pte zo — ri	Vin plăceri după plân — suri	Cu iu — — bi — re și cre —
3. Da — că via — țal — tot mal grea	Să nu pierzi cre-di-nța ta	Cu cre — di-nță și iu —

1. te — re	Va go — ni a ta du — re — re	Cre — de nu fii dis — pe — rat Ci — L iu — be — ște ne — înce — tat.
2. din — țã	Do — bândi — vei bi — ru — in — țã	Ăi nã — de — jde în Dumnezeu El e — ste a — juto — rul tău.
3. bi — re	Vei s bu — ra spre ne — mu — ri — re	Ăi nã — de — jde în Dumnezeu El e — ste a — juto — rul tău.

fiului tău, căci acu văd că te temi de Dumnezeu, fiindcă n'ai cruțat pe fiul tău pentru Mine“.

Abraam a ridicat ochii și în apropiere a văzut un miel, pe care l'a luat și l'a adus ca jertfă în locul fiului său.

Iubiți cetitori! această istorioară biblică să referă la Mesia. Dumnezeu un singur Fiu avu pe care i-L aduse ca jertfă pentru noi toți. El atât de mult ne-a iubit, încât dete jertfă pe prea iubitul Său Fiu că orcine crede în El să nu piară, dar să aibă viață vecinică. El trebuia să fie înălțat pe lemn (crucificat) după cum Moise înălțase șarpele pe lemn, ca cel ce se v'a uita la el cu **credință** să se vindece și să nu moară. Această istorie este un simbol care arată către Mesia - Hristos după cum Isaac urca muntele greutății cu lemnele în spate unde trebuia să fie jertfit, tot așa și Domnul Isus cu crucea de lemn, în spate a urcat muntele Golgota care

este lângă Ierusalim unde a fost jertfit pentru noi de a ne aduce la o **credință** formând o turmă, condusă sub mâna unui Păstor care este Mesia — Hristos.

Eugeniu Jurencu.

TALMUDUL

Inceputul și dezvoltarea lui.

[Continuare]

Cercetând istoria poporului Izrael vom putea vedea clar cum a deraiat el treptat dela calea lui Dumnezeu. Porunciile și obiceiurile omenești i-a strâmbat calea și la târât spre starea nenorocită de astăzi. În timpul robiei din Babel s'a născut o mulțime de legende și tâlmăciri a rabinilor. Conducătorii poporului lipsiți de Duhul lui Dumnezeu simțeau că pierd autoritatea lor asupra poporului. Poporul însă vedea la început unele nepotriviri între cuvântul lui Dumnezeu și învățăturile conducătorilor săi.

Conducătorii, ca să nu-și piardă autoritatea, tălmăceau Cuvântul lui Dumnezeu cum le convinea lor. Diferite texturi din Biblie se tălmăceau în așa fel, că poporul se incurca în cele mai simple porunci a lui Dumnezeu. Adevărurile biblice se împleteau cu învățăturile omenești. Biblia s'a transformat în obiect de jonglerie. Poporul care la început cu greu se indoia după placul conducătorilor săi a ajuns treptat în starea condamabilă de Dumnezeu: „In toate zilele mă întrebă, și vor să afle căile Mele, ca un neam, care ar fi înfăptuit neprihănirea, și n'ar fi părăsit Legea Dumnezeului său“. In realitate însă și preoții și poporul a călcat Cuvântul lui Dumnezeu și legământul făcut cu ei. Despre această ne spun primii și ultimii profeți (Ierem, 6, 13-14; Malahia 2, 7-9).

Epoca nașterii învățăturilor verbale, numite „Tora șebalpe“ se incepe dela înțoarcerea evreilor din robia Babilonului. Timpul acesta (începutul veacului al 5 înainte de Nașterea lui Isus Hristos) coincide cu timpul când profetul Ezdra înființează marele sobor „Keneses agdoilo“. Hotărârile acestui sobor au fost folosite și puse ca bază al lucrării uriașe care mai târziu a fost numită „Talmud“.

Epoca dezvoltării talmudului se împarte în trei perioade :

1. Soferii (carturari) ;
2. Tanaiții (învățătorii) ;
3. Amoriții [tâlcuitori].

Perioada **Soferilor** se incepe dela robia din Babilon și se sfârșește pe la anul 220 înainte de Hristos. Soferii s'au ocupat cu colecționarea învățăturilor verbale (Tora Șebalpe).

Perioada **Tanaiților** se cuprinde între anul 220 înainte de Hristos și anul 220 după Hristos. **Tanaiții** au continuat opera începută de „Soferii“. In aceasta perioadă a apărut „Mișna“, repetarea legii lui Moise scrisă de rabinul Șimon ben Gamaliil, fiul lui Gamaliil, contemporanul lui Isus Hristos. Lucrarea aceasta a fost terminată de Iuda fiul susnumitului Șimon.

A treia perioadă — **Amoriților** se cuprinde între anul 200 și 500 după Hristos. In urma activității Amoriților a apărut „Chemara“,—adaururi și tălmăcirea „Mișnei“.

In felul acesta poporul evreu s'a depărtat de cuvântul curat a lui Dumnezeu. El a ascultat mai mult pe conducătorii și învățătorii săi decât pe Dumnezeu. In sfârșit s'a format religia evreiască care și-a pierdut înțelesul curat al cuvântului lui Dumnezeu dat prin Moise și prooroci. Și cu toate că evrei cred și până în ziua de astăzi în Moise și prooroci, citesc în sinagogi scrierile lor, însă toată orientarea religioasă se bazează pe talmud și tălmăcirile rabinilor. Poporul evreu crede mai mult în talmud și în rabini, căci dacă ar crede în Moise și Prooroci, atunci ar crede și în Isus Hristos, căci ei au prezis despre El (Ioan 5, 39).

(Va urma).

EXTRAGERI DIN TALMUD.

In timpul când Moise urca muntele lui Dumnezeu îngerii au întrebat pe Dumnezeu: „Ce cauți între noi acest om care seamănă cu femeea?“ — „El a venit, să primească legea“, răspunse Dumnezeu. Ingerii fu mirați zicând : „oare, Tu, Doamne vei da ființei omenești comoara păstrată dela începutul lumii in timpul a 974 generații ?

Ce este omul, ca să Te gândești la el și fiul omului, ca să-I bagi in seamă? Puternic și minunat este numele Tău pe tot pământul și mare este lumina feței Tale in cer. „Răspunde-le tu,“—zice Dumnezeu lui Moise. — „Mi-e frică“, să nu mă ardă cu focul suflării lor“, răspunde el.— Apucă-te de altarul slavei mele și le răspunde“.

— „Stăpâne, Doamne, începu atunci Moise, ce se află în legea pe care Tu vrei să mi-o dai? Nu se începe ea așa: Eu sunt Domnul, Dumnezeuul tău care te-a scos din țara Egiptului din casa robiei? Dar voi, ingerilor, ați fost oare în Egipt sau ați fost robii lui Faraon? Atunci la ce va trebuie vouă lege? Mai departe stă scris: să nu ai dumnezei străini; voi însă n'ați locuit nici odată între păgâni. Pe urmă stă scris: Adu-ți aminte de ziua de odihnă; dar voi ce lucru faceți, ca să aveți nevoie de odihnă? Și iarăși stă scris: nu mărturisi strâmb; oare între voi există certuri? Mai stă scris: Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta; dar voi aveți oare părinți? Și în sfârșit stă scris: nu ucide, nu preacurvi, nu fura. Oare între voi pot exista astfel de lucruri? Dumnezeu l'a laudat pe Moise și ingerii l-au iubit.

* * *

Și a văzut poporul că după 40 de zile Moise nu se coboară de pe muntele Sinai. Ora fixată de Moise s'a scurs și totuși el nu venea. Atunci diavolul a venit să seamănă zăpăceală și răzvrătire printre popor și începu să întrebe:

— Unde-i învățătorul vostru Moise?

— S'a suit în cer, răspunse poporul.

— Timpul întoarcerii lui deja a trecut, — zice satana.

Toate încercările satanei însă erau zadarnice

— Moise a murit, — continuă Satana.

Însă nici aceasta n'a avut efect.

Atunci satana a prezentat chipul lui Moise într'un cosciug, atârnat între cer și pământ. Între popor începu zăpăceala, și arătând unul la altul ziceau: Iată ce s'a întâmplat cu omul acesta. Cele patruzeci de mii de Păgânii cari au ieșit din Egipt împreună cu poporul evreu s'au adunat în jurul celor doi vrăjitori egipteni Ionii și Amvrii, cari făceau

înainte vrăjitorii în fața lui faraon. Toți acești au înconjurat pe Aron și Hur zicându-le: „Moise nu se mai întoarce“. Hur indignat de acestea cuvinte a strigat cu glas tare: „Popor încapățânat, voi ați uitat ce v'a făcut acest om“?

Poporul s'a înfuriat și l-a omorât pe Hur. După aceasta se apropie de Aron și—l amenință: dacă ne faci un dumnezeu, va fi bine, dacă nu, atunci vom proceda și cu tine la fel.

Aron speriat de acestea amenințări încearcă cu diferite mijloace să amâne cererea poporului.

„Scoateți cercei de aur din urechele femeilor voastre“, zice Aron. Aron a socotit că femeile nu se vor învoi să se despartă de giuvaerile. Într'adevăr ele au refuzat să dea lucrurile de aur:

„Să ne păzească Dumnezeu“, ziceau ele, „putem noi oare să uităm minunile și bunătățile pe care le a făcut Dumnezeu poporului nostru și să ne închinăm idolilor“? Atunci toți barbații și au scos cerceii din urechi și le-au adus lui Aron.

Atridicat Aron ochii spre cer și a strigat către Dumnezeu: „Doamne, Dumnezeu, care locuești în ceruri, către Tine îndrept fața mea. Tu știi că aceasta faptă o fac contra voinței mele“.

Aurul a fost adunat și aruncat în foc, totodată și vrăjitorii începu vrăjitoriile.

După altă legendă lucrul cel mai principal în arta turnării vișelului de aur l-a făcut un evreu cu numele Miha, care a fost scăpat de moarte de căt'e Moise când cazul sub cărămizele construcțiunelor din Egipt.

Miha a luat o tablă și a scris pe ea: „Aratăte, vișelule“ și a aruncat-o în cuptorul cu obiectele de aur.

Cu muget și sărituri apăru vișelul din cuptor, și poporul striga: Iată Dumnezeul tău, Izraele!

Văzând aceasta Aron începu să

construiască altarul. Mulți veneau să-l ajute, însă el îi refuza zicând: „Dați-mi voie să-l fac singur; pentru sfințenia altarului se cere ca eu personal să-l fac.

În sufletul său Aron spera că în timpul până când el va construi altarul, Moise se va înapoia. Dar altarul era gata și Moise tot nu venea. Atunci Aron zice: „Măine-i sărbătoarea

lui Dumnezeu“. Voi amâna cel puțin pe ziua de mâine, — gândea Aron în sine.

„Au uitat pe Dumnezeu, strigă îngerii... Au uitat pe Mântuitorul său care a făcut atâtea minuni în Egipt!

„Așa de iute au uitat lucrurile Lui!“ a strigat împreună cu îngerii și Duhul Sfânt.

—:—

„NAUFRAGIU CREDINȚEI“.

Cugetări asupra textelor din Sf. Scriptură:

„De trei ori am suferit naufragiu, o noapte și o zi am fost în adâncul mării“ (2 Cor. 11,25.)

„... Păzind credința și buna conștiință care unui lepădând-o au suferit naufragiu în privirea credinței“ (1 Tim. 1,19).

Dar ce pericol prezintă o gaură mică? vor zice unii. Da, la început pare, că n'ar fi pericol, dar lucrurile stau altfel; oceanul își îndreaptă forțele în aceasta mică gaură, o lărgiște și pătrunde în interiorul corăbiei. Atunci oceanul din afară și cel din interior se unesc prietenește spre o singură țință de a nimici corabia: ei trag vasul și marfa în jos, la fund. Corabia se înecă.

Dar cum s'a format gaura? Și de ce n'a fost observată la timp? De ce i s'a dat se să lărgască?

Vom da un răspuns sigur. Era neglijență. În același timp când pe podul corăbiei, deasupra se gândeau că toate merg bine, în adâncime, în întunec la fund s'a format o mică, mică crăpătură și nimeni n'a observat-o la timp. Marinarii erau ocupați cu lucrul lor iar călătorii admirau frumusețea oceanului. Oceanul, probabil, era așa de frumos, așa de liniștit și părea că te poftiște la orizont, și promise ceva, acolo în departare; și în același timp nu în departare ci aci sub picioarele călătorilor, în adâncime

și în întunecime unde nimeni nu-l putea observa, oceanul se strecura pătrunzând în inima corăbiei; ca un criminal stătea la pândă și aștepta momentul ca să înghiță pe bieții oameni, cari stăteau în nepasare și se desfațau. O, ce ocean viclean! De s'ar găsi cineva să strige: „ascultați, ce admirați voi acest ocean; iați după câteva ceasuri veți fi trași la fund! O, dacă i-ar veni cuiva în minte să se coboare la fund și se cerceteze cu atențiune pereții vasului. Da, dacă se luau măsuri la timp corabia nu se ineca.

La început era o mică crăpătură. Dar de ce și cum s'a făcut și aceasta crăpătură? Se poate, că corabia în timpul mersului s'a lovit de o stâncă sub apă sau se poate, că nu s'a lovit ci și a sgâriat fundul și a mers mai departe, însă acolo, în acesta „mai departe“, în timpul mersului s'a format o mică gaură prin care s'a strecurat prima picătură a oceanului. Da, aceasta este prima picătură! o singură picătură, pe care o putea—i șterge cu balista; dar după prima apare a doua, a treia, a patra... tot mai iute și mai iute, picătură după picătură; picăturile se unesc și apa țineste la început foarte subțire, gaura se lărgiște, apa curge mai tare și fundul corăbiei e plin cu apă, marfa plutește în apă și să strică; dușma-

nul corăbiei—oceanul s'a strecurat...
încă puțin și apa formează un curent
puternic... acuma e prea târziu...

(Va urma)

OMUL FERICIT.

Născut în orașul *Renașterei*, în pa-
rohia *Pocăinței*, a primit *Educație* în
școala *Ascultării*.

În prezent locuiește pe câmpiile
neinteresante ale *Stătorniciei*, și to-
tuși el are o avere mare în țara
Mulțumirei Creștinești. El câștigă mult
pe virtutea *Lepădării de sine*. El poartă
haina simplă a *Umilinței*, dar are o
haină mai bună — haina *Indreptățirii*
lui *Hristos*. Adeseori se coboară în
valea *Injosirei*. Câteodată se urcă pe
muntele *Cercetărilor Spirituale*. Mân-
care lui de dimineața și seara constă
din rugăciuni. El are o hrană pe care
lumea n'o cunoaște. — Băutura lui
este — laptele curat al Cuvântului
lui Dumnezeu.

Acest om trăiește mulțumit și moare
fericit. El e fericit având:

Umilința după Sf. Evanghelje,
bună rânduială în pornirile sale,
pace deplină în conștiință sa,
harul curățiilor în inimă,
jugul lui Hristos asupra sa,
cununa slavei pe cap,
dar lumea sub picioare.

O astfel de viață e plină de fericire
și moartea stăpânului ei este o
binecuvântare.

Calea spre dobândirea acestei
fericiri constă în:

a te ruga fierbinte,
a crede cu stătornicie,
a aștepta cu răbdare,
a trăi în sfințenie,
a muri zilnic,
a iubi pe Hristos și
a tinde spre slava cerească.

Tradus din revista religioasă „*Vernosti*”

Cereți și comandați următoarele
cărți interesante și folositoare
pentru răspândirea lor printre
evrei:

1. Menirea poporului Izraelit
10 ex. 20 lei.
2. Cine e Evreu? — 10 ex. 20 lei.
3. Mesia în testamentul vechi
și nou 5 ex. 25 lei.
4. Cine a fost Isus Cristos?
Problema rezolvată. 10 ex. 20 lei.

A apărut în limba rusa o car-
te foarte interesantă cu titlul urmă-
tor: „Evrei și Hristos” sau „Pen-
truce evrei nu cred în Hristos”.

Prețului unui exemp. 6 lei.

Adres redacției:

Comunitatea Evreilor-Creștini

Sala „Bethel” str. Vlad. Herza

No. 10

Chișinău—Basarabia

Predici Biblice al Misiunei „Mild-
may” printre evrei
au loc în sala „BETHEL”
str. Vl Herza 10 Chișinău.

În zilele următoare:

- Sâmbătă la ora 5 după amiaza
pentru copii și părinți
„ la ora 8 seara pentru adulți.
Duminică la ora 10 dimineața
pentru credincioși
„ la ora 8 seara pentru toți

Abonamentul anual — — 12 lei;
cu partea rusească — — 24 lei;
cu partea evreiască

și rusească 36 lei;
în provincie cu 6 lei mai scump.
(poșta).

Adresa: D-lui Marcu Tarlev, Mildmay
Mission, str. Vlad. Herza No. 10
Chișinău, Basarabia—Roumania.

Redacția și administr. Misiunea Engleză „Mildmay” L. Averbuch.